

рашнитѣ творения и на лежки крила, като пеперуда, лѣти тя въ новитѣ творчески небеса. Обаче такъвъ дълбокъ душевенъ прѣвратъ става съ малцина отъ пратенцитѣ на небето. Грамадната маса отъ тѣхъ умиратъ съ старата си лира въ ржка и съ старата си пѣсенъ на уста. Това сж щастливцитѣ на свѣта межъу избранницитѣ на народа.

О, Великий, Вие сте единъ тия щастливци на българската земя, до сега ненадминатъ пѣвецъ на Рилската планина. Ти ще си останешъ такъвъ, какъвто те е залюляла Сопотската люлка—каза Грамадния на Великия и завършва своитѣ психологични обяснения за онзи трагизъмъ, който прѣживѣватъ хората на творческата мисълъ, когато имъ прѣдстои коренно да си промѣнятъ миогледа и заедно съ него струнитѣ на лирата си.

Да си дойдемъ сега на думата. Тя бѣ за сондажа, който прѣдседателтъ на Върховния комитетъ трѣбваше да направи въ срѣдата на Министритѣ и мѣжду първитѣ и силнитѣ на деня народни прѣдставители. Само по себе си се разбира, че Заимовъ трѣбваше да почне съ най—близкия си, по сърце и умъ и разбиране на нѣщата въ свѣта—съ Министра на Просвѣтата, Иванъ Вазовъ. Прѣди да се запрѣгне въ тѣжката кола на Просвѣтата, наговарена съ тѣжкитѣ грижи за подобрене материалното и морално положение на учителското тѣло, той, Великия, почти, всѣки день отъ 11—12 часа си правеше утринната разходка въ Борисовата градина, бидейки свободенъ, като орелъ въ небесата и влѣкъ въ гората. Тукъ, въ алеитѣ на Борисовата градина почти всѣки день, Великия и Грамадния“ се чакаха и срѣщаха, като любовникъ и любовница; и се прѣдаваха на интиресни бѣседи по злобата на деня, по новото въ свѣта, особено въ областта на изкуството, науката и моралтъ въ живота. Тукъ, въ тия близки интимни срѣщи“ Грамадния“, въ видъ на философски шеги, разрѣшаваше стари и нови проблеми, подигнатѣ отъ старото и ново врѣме—проблеми до сега отъ никого неразрѣшени. Съ философскитѣ си шеги, Грамадния“ изглеждаше като чели е бавачка—шегаджийка на „Великия“ Но щомъ „Великия“ се запрѣгна въ тѣжката кола на Просвѣтата, алеитѣ на Борисовата градина много рѣдко го виждаха. Той се затвори въ домтъ си на ул. Раковска и допускаше при себе си само Главния си Секретаръ. За това Заимовъ го нарѣче „Затворниктъ отъ ул. Раковска“.

Този затворнически животъ му дотегна и умрѣзна, и той, единъ свѣтълъ день, изпъкна съ своята величествена фигура въ алеитѣ на Борисовата градина. Съвършено случайно той се срѣщна съ „свободния чоловѣкъ отъ ул. Гурко“ (Заимовъ), който рѣши да използва случайната си срѣща